μερών, ἐστερημένοι πάσης χριστιανικῆς ἠθικῆς, μόνον εἰς ὑπουλότητα, ραδιουργίαν καὶ συκοφαντίαν ἐξασκηθέντες, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἔχουν συναίσθησιν τοῦ ἠθικοῦ ὕψους τοῦ ἀξιώματός των καὶ ἀναλόγως νὰ προσενεχθοῦν».

Ὁ κ. Πάλλης μιλώντας («προδοτικὰ καὶ ἀντιχριστιανικὰ», καθὼς εἶπαν οἱ Ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες) γιὰ τὸν ὀρθόδοξο κλῆρο τῆς Τουρκιᾶς οὔτε θὰν τὸ φανταζότουνα πὼς θὰ βγεῖ τόσο γλήγορα ἕνας κοτζὰμ δεσπότης νὰ μιλήσει τόσο πατριωτικὰ καὶ τόσο χριστιανικὰ γιὰ τὸ Μητροπολίτη τῆς Ἀθήνας.

Χριστιανικὴ εἶναι καὶ ἡ ἀφορμὴ τοῦ καυγᾶ. Ὁ δεσπότης καταγγέλθηκε ἀπὸ τὸ Μητροπολίτη πὼς χειροτονάει μὲ τὸ σωρὸ παπάδες καὶ τοὺς γδέρνει, παίρνοντας μπόλικους παράδες γιὰ τὴ χειροτονία. Κι ὁ δεσπότης, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, καταγγέλνει τὸ Μητροπολίτη πὼς τονὲ συκοφαντεῖ γιατὶ τονὲ φοβᾶται μήπως καὶ τοῦ πάρει...τὸ Μητροπολιτικό του θρόνο.

Καὶ βάλ' του ρίγανη !

*

ΚΑΤΑΧΑΡΗΚΑΜΕ ποὺ εἴδαμε μικρὴ μικρούλα κι ἀθρωπινὴ τὴν «Ἀκρόπολη» τῆς Τετράδης. Μᾶς τάζει πὼς ἔτσι θὰ βγαίνει πιὰ δῶ κι ὀμπρὸς καὶ τὸ χαιρόμαστε γιατὶ ἀπὸ σεντόνι γίνεται ἐφημερίδα, στὸ σκῆμα τῆς «Ἑστίας», —ἐφημερίδα ποὺ θἄχει ὅλες τὶς εἴδησες, δίχως πολυλογίες καὶ περιττὰ κι ἀδιάβαστα πράματα, ποὺ γράφουνται μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ γιομίζει τὸ χαρτί.

Ἡ «Ἀκρόπολη» ποὺ πρωτόβγαλε τὰ δημοσιογραφικὰ σεντόνια, πρώτη ἔρχεται καὶ νὰν τὰ πολεμήσει σήμερα. Ὁ τρώσας καὶ ἰάσεται, ποὺ λέγανε καὶ οἱ ἀρχαῖοι.

ΘΛΙΜΜΕΝΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

I.

Ἔλα νὰ κάτσουμε μαζὶ κοντὰ στὸ πορεθύρι
νὰ δῆς πῶς πλέκεται ὁ κισσὸς μὲς στῶν δεντρῶν τοὺς κλώνους,
τὴν πικροδάφνη πῶς ἀνθεῖ καὶ πῶς ἀλικοβάφει
ὁ ἥλιος μ' ἕνα φίλημα τὰ φλόγινά της ἄνθια.

Ἔλα νὰ δῆς τὶς γιασουμὲς μὲς στ' ἄσπρα σὰ νυφοῦλες
τὰ κόκκινα τριαντάφυλλα πῶς γέρνουνε ἀπὸ ἀγάπη,
πῶς σέρνεται τὸ ἁγιόκλημα νοσταλγικὰ στοὺς τοίχους
κι ἀναστενάζει μυρουδιὲς τὴν Πλάση νὰ μεθύση.

Ἴσως ζηλέψης...καὶ πλεχτῆς σὰν τὸν κισσὸ ἐκεῖ κάτου
μὲ τὰ πανώρια χέρια σου τριγύρα στὸ λαιμό μου
κι ἀναστενάξης μυρουδιὲς καὶ γείρης σὰν τὸ ρόδο.
Ἔλα νὰ κάτσουμε μαζὶ κοντὰ στὸ παρεθύρι.

II.

Ἀμέτρητες ὧρες θωρῶ τὴ μορφή σου
γραμμένη, γλυκιὰ στὸ χαρτί,
γιατί ;

Στὰ μάτια σου μέσα ζητῶ τὴ ζωή σου
ν' ἀκούσω ποθῶ τί μοῦ λές,
μὴν κλαῖς ;

Θολώνει ἡ ματιά σου, τὰ δάκρια σου τρέχουν !
Κρυφὰ σὲ ρωτῶ :—Μ' ἀγαπᾶς ; -
Γελᾶς...

Καὶ κλαῖς καὶ γελᾶς καὶ σκορπᾶς σὰ θελήσης
ζωὴ καὶ φωτιὰ θεϊκιά,
ὦ εἰκόνα γραμμένη ! Τί θὰ πῆς σὰ μιλήσης,
γλυκιά ;

III.

Τὰ λιγερά τους τὰ κορμὰ περήφανες οἱ λεῦκες
μὲ τὶς ψηλὲς κορφές,
μ' ἀνατριχίλα τὰ λυγοῦν σὰ νἆναι μεθυσμένες
ἀπὸ χαρὲς κρυφές.

Τὸν κοντυλένιο τους κορμὸ τὸν ἀσπροφορεμένο
νοσταλγικὰ φιλεῖ
ὁ Βάκχος μὲ τὰ φύλλα του καὶ στὴ θερμή του ἀγκάλη
τοὺς κλώνους του καλεῖ.

Λόγια γλυκὰ τοὺς τραγουδεῖ, γλυκὰ κι ὀνειρεμένα
τραγούδια τῆς καρδιᾶς
κ' εἶναι τὰ δάκρια του κρασὶ κ' εἶν' ὁ καπνὸς μοσκάτος
τῆς θείας του φωτιᾶς.

Τὰ πλανεμένα χέρια του γεμάτ' ἀπὸ στιφύλι
χνουδάτο, διαλεχτό,
τ' ἁπλώνει μὲς στὰ στήθια τους νὰ τὶς γλυκοποτίση
μεθύσι μαγικό.

Κ' οἱ λεῦκες πίνουν τὸ κρασί...κ' οἱ κοντυλογραμμένες
περήφανες κορφές,
ἀνατριχιάζουν καὶ λυγοῦν σὰ νἆναι μεθυσμένες
ἀπὸ χαρὲς κρυφές.

Ὀδησσό.

ΡΙΝΑ ΛΕΒΑΝΤΗ

ΦΥΛΛΑΔΕΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΔΗΜΟΥ*

ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΥΛΛΑΔΑ

ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Α'

ΣΤΗΝ "ΑΚΡΟΠΟΛΗ,, ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Κάθε βράδυ τώρα κ' ἐμπρός, ἀγνώριστε πατριώτη καὶ κληρονόμε, θὰ τὴν ἔχω τὴν καλή σου τὴ συντροφιά. Θὰ ταξιδεύουμε κάθε βράδυ. Ταξίδια τῆς φαντασίας ἥσυχα καὶ κρυφά. Θὰ βλέπουμε καὶ θἀκοῦμε. Ἄχ, τί θὰ δοῦμε καὶ τί θἀκούσουμε ! Μιὰ ρωμιωσύνη ἀλάκερη !

Δὲ θὰ εἶναι μακρινὸ τὸ πρῶτο ταξίδι μας. Ἀπάνω στὴν «Ἀκρόπολη» τοῦ σκλαβωμένου χωριοῦ μας θἀνέβουμε.

Εἶναι φεγγάρι καὶ Μάης μῆνας. Ἡ φύση κοιμᾶται μὲ μαγευτικὸ χαμόγελο στὴ χαριτωμένη της ὄψη.

Μισὴς ὥρας δρόμος ἀπὸ τὸ καλύβι ποὺ κάθουμαι καὶ σοῦ γράφω. Νὰ πᾶμε μὲ τὸ νοῦ μας γιαλὸ γιαλό. Δυὸ κάβους περνοῦμε, καὶ τὸν τρίτο τὸν κάβο τονε στεφανώνει ἡ ψιωχοπερήφανή μας Ἀκρόπολη.

Ἂς σταθοῦμε μιὰ στιγμὴ στὸ μισὸ τὸ δρόμο, Ἐκεῖ, κοντὰ στὸ λάλο τὸ κῦμα, ποὺ σιγανὰ κατρακυλάει καὶ ξεσπάνει κι ἀφρίζει, καὶ μαργαριταρώνει τὴν ἀμμουδιά.

Πατρίδα μου, τί ἀθάνατο πρᾶμα εἶναι αὐτὴ ἡ ὀμορφιά σου. Πρέπει ἄνθρωπος νὰ σὲ στερηθῆ, νὰ καταλάβῃ τὴν αἰώνια σου χάρη ! νὰ γεράσῃ στὰ ξένα, καὶ νὰ ξανάρθῃ στὴν ἀγκαλιά σου, νὰ ξαναγιώσῃ. Πατρίδα, χρυσῆ ἀγαπητικιά μου ! καμιὰ χώρα δὲν ἔχει τὰ κάλλη σου. τὴν ἀγήρατη νιότη σου ! Σὲ πλημμύρισε τὸ αἷμα, σὲ ρήμαξαν ἀμέτρητες συφορές. κ' ἐσὺ ὡς τόσο χαμογελᾶς, καθὼς ὅταν ἕνας Πραξιτέλης σὲ κοίταζε καὶ χάραζε ὅλη σου τὴ ζωὴ καὶ τὴ χάρη ἀπάνω στὰ ψυχρά σου τὰ μάρμαρα. Βασίλεια στήθηκαν καὶ γκρεμίστηκαν, πίστες ἄλλαξαν, ἀμέτρητα θεριὰ πέρασαν ἀπὸ τὶς βασιλικές σου τὶς θύρες, μὲ χαλάσματα σὲ σκέπασαν καὶ μὲ κόκκαλα σέσπειραν, καὶ σὺ ὡς τόσο τέτοιαν ὥρα δέχεσαι τὴν Ἀφροδίτη στὴν ἀγκαλιά σου, καὶ γλυ-

* Ἡ ἀρχὴ στὸν ἀριθ. 355.

χέρια στὰ σωθικά μου καὶ νὰ σκίσω τὴν καρδιά μου καὶ νὰ πνίξω τὴ μικρὴ-μικρὴ φωνούλα ποὺ κάθεται μέσα της καὶ κλαίει.)

Δυὸ περιπλοκάδες εἴσανε σκαρφαλωμένες στὸν τοῖχο πίσω ἀπὸ τὸν Ὀρέστη καὶ ταρακζόντανε καὶ κουνούσανε τὰ κεφάλια, τὰ πόδια, τὰ χέρια, ἡ μιὰ δίπλα στὴν ἄλλη γειτονοπούλες—λὲς καὶ κουβεντιάζανε καὶ χειρονομούσανε, ἔπειτα ξάφνου θυμώνανε, πικνόντανε ἀπὸ τὰ μαλλιά, παλεύαιε, συρομαδιούντανε, βριζόντανε, ἔπειτα πάλι ἡσυχάζανε κι ἀρχίζανε ξανὰ νὰ γλυκοκουβεντιάζουνε καὶ νὰ σουρεύουνε, ἀργοκουνώντας τὰ χέρια.

— Θἄχεις πιὰ τελειώσει τὴν «Καινὴ Διαθήκη» σου, Ὀρέστη... ἔρηξεν ἥσυχα κι ἀστόχαστα κ' ἔσπασε τὴ σιωπὴ ὁ Γοργίκος.

Ὁ Ὀρέστης τινάχτηκε ἀπότομα σὰ νὰ τὸν πλήγωσε κανεὶς καὶ τὰ λογια του ἀνκρυήσανε, μουγκρίζοντας ὅλα μαζὶ καὶ πνιγήκανε στὸ λαιμό του καὶ δὲν μπόρεσε λέξη νὰ πεῖ...

— Ὀρέστη μου...Ὀρέστη μου !..

Κ' ἡ Χρυσούλα πετάχτηκε καὶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι, σὰν παιδάκι, κ' ἤθελε νὰ τὸν χαδέψει γιὰ νὰ ξεχάσει...

— Τὴν Καινή μου Διαθήκη ; !

Ἕνα γέλοιο σπάραξε τὸ λαιμό του καὶ τὴν ψυχή του.

— Ἀ ! μὲ κοροϊδεύετε καὶ σεῖς ! Ἀ ! γελᾶτε κρυφὰ ἀπομέσα σας γιατὶ τόλμησα νὰ καταπιαστῶ ἕνα τόσο μεγάλο ἔργο !

— Ὄχι, ὄχι ! Σοῦ ὁρκίζομαι, ὄχι, Ὀρέστη. Ἐγώ ; Ἐγὼ ποὺ σ' ἀγαπῶ σὰν παιδί μου, Ὀρέστη !

— Ποιός ξέρει, ποιός ξέρει !.. Ἴσως ἔχετε δίκιο, ὅπως ἔχουνε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δίκιο. Κανένας νὰ μὴν ἐξετάζει ἀπὸ ποῦ ἔρχεται καὶ ποῦ πηγαίνει. Νὰ μὴ διακόψτεις τὴ μακάρια γαλήνη τῆς ψυχῆς ποὺ κοιμᾶται ἀπάνω στ' ἀπαλὰ κι ἀδίπλωτα ροδόφυλλα τῆς ἀμάθειας καὶ τῆς προστυχιᾶς ! Οἱ Συβαρίτες σφάξανε στὴν πολιτεία τους ὅλους τοὺς πετεινούς, γιατὶ τοὺς ταράζανε τὸν ὕπνο, προαναγγέλνοντάς του τὸ ξημέρωμα.

Τὸ κορμί του ὅλο ἀνκαπηδοῦσε κ' ἔφρισσε. Ὅσο περισσότερο ἡ ἀμφιβολία λύγιζε τὴν ψυχή του, τόσο πιὸ πολὺ ἤθελε νὰ φωνάξει, νὰ διαλαλήσει τ' ὄνειρό του, νὰ κηρύξει τὴν πίστη του, λὲς κ' ἤθελε μὲ τὸ θόρυβο καὶ μὲ τὶς φωνές του ν' ἀπατήσει τὸν ἑαυτό του, ν' ἀπατήσει καὶ τοὺς ἄλλους καὶ νὰ κατασκεπάσει τὴν ἀσώπαστη φωνὴ τοῦ δισταγμοῦ ποὺ ὕψωνε μέσα στὴν ψυχή του τὸ κεφαλι καὶ σφύριζε σὰ φίδι πειναρμένο.

— Ἀ ! φοβοῦμαι, θὰ τρελλαθῶ ! Ἡ λογικὴ λέει : Βάλε φράχτες δεξὰ καὶ ζερβὰ στὰ μάτια σου καὶ σκύψε κάτω ἀπὸ τὸ ζυγὸ καὶ γύριζε μερονυχτὶς κατοδεμένος στὸ στενοσύνορο κύκλο τῆς ζωῆς—σὰν τὸ ἄλογο στὸ μαγγανοπήγαδο. Μὴν ὑψώνεις τὸ μέτωπο καὶ μὴ ρωτᾶς ! Ἀ ! τὸ ξέρω ! Μὰ δὲν μπορῶ ! Θὰ σηκώσω τὸ μέτωπο καὶ θὰ σηκώσω τὸ χέρι, ὄχι ἀνοιχτὸ σὰ ζητιάνος μὰ σφιγμένο σὰν ἐκδικητὴς καὶ θὰ ρωτήσω τὴ Μοῖρα—τὴ Μοῖρα ποὺ δὲ μιλεῖ μόνο σκοτώνει. Πές μου τί εἴμαστε ; Τί 'ναι ἡ ζωὴ καὶ τί 'ναι ἡ ἀγάπη καὶ τί ὁ θάνατος ; Κ' ἐμεῖς γιατὶ τρέχομε ἔτσι ; Καὶ ποιός μᾶς σπρώχνει ; Καὶ ποῦ τραμε ; Ποῦ πάμε ;

Φώναζε ὁ δύστυχος Ὀρέστης κ' ἔσριγγε τὴ γρυθιά του... Τοῦ κάκου... Τοῦ κάκου... Ἔνοιωθε πὼς τὰ λέει ψέματα. Πὼς θέλει νὰ ἐξαπατήσει τὸν ἑαυτό του μὲ μεγάλα λόγια παληκαροσύνης. Ἐμειαζε ὁ Ὀρέστης μὲ τοὺς πρωτόπειρους κολυμπητάδες ποὺ φωνάζουνε ὅταν πέφτουνε ἀπὸ ψηλὰ γιὰ νὰ πάρουνε κουράγιο... Τοῦ κάκου... Τοῦ Ὀρέστη τὴ δύναμη ὅλη τὴν ἔτρωγε ἕνα μεγάλο σκουλήκι. Ὅσο ἡ ἀμφιβολία θέριευε μέσα του, τόσο κ' ἔνοιωθε τὴν